

Вивчення деяких прийомів бойове самбо у рамках програм загальноосвітніх шкіл допоможе налагодити військово-патріотичну роботу з підлітками.

Для підготовки молодих бійців до служби в армії в 30-і роки пропонувалося вивчати не небезпечну для здоров'я тих, що займаються частину прийомів бойове самбо, що стала згодом самостійним видом спорту. Рукопашний бій, як вид підготовки, до несення служби військовослужбовок (армійська версія) і міліціонерів(міліційна версія) отримав свій розвиток в сімдесяті роки ХХ століття також від бойове самбо.

Бойове самбо, як вид спорту, неухильно набирає оберти. Щорічно проводиться декілька десятків турнірів і чемпіонатів. На змагання по бойове самбо і на абсолютні поединки змішаних стилів запрошують представників різних шкіл бойових мистецтв. Але рідко хто з них чинив гідний опір самбістам. Непогано виглядають боксери, кікбоксери, бійці-рукопашники, послідовники джіу-джитсу, тайського боксу. На змаганнях, бувало, боксери доходили до фіналу, але ніколи не займали перші місця.

На змаганнях ми бачимо щось середнє між спортивним і бойовим самбо. Але є прикладний розділ, який для більшості так і залишається таємницею за сімома печатками і який викладають тільки для обмеженого круга фахівців. Передусім це представники державних силових структур, насамперед це міліція, спеціальні армійські підрозділи, спецчастини ВВ, морської піхоти і інших спецслужб. Це ті люди, які завтра можуть виявитися наодинці з ворогом. А в подібній сутичці виживе найсильніший.

Заходи фізичного впливу, які застосовуються міліцією для припинення правопорушень або подолання протидії законним вимогам міліції, в наш час не обмежуються прийомами самбо, як це було раніше. Міліція може застосовувати в необхідних випадках для виконання покладених на неї завдань будь-які засоби фізичного впливу, включаючи прийоми рукопашного бою, різних видів єдиноборств (самбо, дзюдо, карате, кун-фу, таеквондо, айкідо, вільна боротьба, бокс, кікбоксінг тощо), залежно від ситуації, яка склалася, а також рівня фізичної підготовки конкретних працівників міліції. Тобто це всі засоби безпосередньої, так би мовити, «мускульної» дії на супротивника. Мета нейтралізації супротивника досягається шляхом виконання ударів, блоків, кидків, больових прийомів, удушень, захватів, утримань тощо.

Діяльність міліції будується відповідно до принципів поваги прав і свобод людини і громадянина, законності, гуманізму, гласності. Для здійснення своєї діяльності міліція наділена вагомими юридично владними повноваженнями, які вона зобов'язана використовувати без приниження гідності людини.

Тітов Д.С.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ

науковий керівник: В.Д. Штома,

викладач кафедри вогневої

ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВЧИХ ІНІЦЯТИВ ЩОДО ЛІБЕРАЛІЗАЦІЇ ІСНУЮЧОГО ПОРЯДКУ ПРИДБАННЯ, НОСІННЯ ТА ЗБЕРІГАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ НАРІЗНОЇ І ТРАВМАТИЧНОЇ ЗБРОЇ ТА ЇХ ВПЛИВУ НА УМОВИ НЕСЕННЯ СЛУЖБИ ПРАЦІВНИКАМИ ОВС

Однією із ознак свободи людини є право на самозахист. Право на носіння зброї також є симптомом того, що «суспільний договір» між особою та владою (апаратом, що виконує функції держави) має ознаки діалогу, а не одностороннього наказу.

У ці складні для України часи, за останні 15 років до Верховної Ради України було подано майже 15 законопроектів, через які різними способами були спроби легалізувати продаж вогнепальної та інших видів зброї. Аналіз даних законопроектів дасть нам об'єктивне відображення дійсності, що пропонується ними, чий інтереси захищаються в них, кому це може принести прибуток, та можливий їх вплив в майбутньому на стан несення служби в ОВС. Основним завданням цих законопроектів являється право на легалізацію продажу вогнепальної та інших видів зброї не військового призначення для цивільного населення нашої Держави, що безумовно – покращувало рівень захищеності нашого населення. Аналізуючи деякі законопроекти можна зробити висновки, що вони надають право громадянам купувати зброю без бюрократичних перепон, лише на основі паспорту, медичної довідки та довідки про відсутність судимості. Право на володіння зброєю дозволить вирішити ще одну проблему. У важкий перехідний час, коли існує загроза розгулу криміналу, відповідно озброєні українські чоловіки забезпечать лад на вулицях, захистять своїх рідних і близьких та особисте майно. А в майбутньому ці легально озброєні чоловіки складуть основу як державної, так і муніципальних правоохоронних систем. Проблема відносин людини та зброї у світі вирішується по-різному. У США діє «друга поправка» до Конституції, яка дає право на носіння зброї. Наразі це питання викликає дискусії та не має однозначної оцінки з боку американських конгресменів та населення. У Естонії громадянам дозволену купувати зброю від малокаліберок до «справжніх» гвинтівок і пістолетів з метою самооборони, спорту або полювання. Держава регулює ці дії та встановлює обмеження: наприклад, пневматичний пістолет має не перевищувати калібру 4,5 мм; довжина стволу рушниці має бути більшою за 500 мм або 840 мм загальної довжини. У Молдові власником зброї може стати всяка особа, яка досягла 18-річного віку. Для оформлення купівлі холодної зброї та револьверів – варто повідомити владу на регіональному рівні – у територіальному комісаріаті поліції. Система оборони Швейцарії побудована за міліцейським зразком, що означає перебування громадян, які відбули строкову службу в активному запасі. Втім, у Японії, яка славиться

«самурайськими традиціями», заборонено мати зброю для «незначних» цілей, до яких відносять спорт і колекціонування.

Безперечно прийняття такого закону може, як полегшити ситуацію для несення служби в ОВС, так і безперечно погіршити цей стан, вплив на стан несення служби зміниться, в яку сторону – нам не відомо, отже лишається лише аналізувати світовий досвід по впровадженню зброї для населення, вибирати з нього позитивні моменти та впроваджувати їх в життя.

Побережна О.О.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ

науковий керівник: В.Д. Штома,

викладач кафедри вогневої

та спеціальної фізичної підготовки

ННІФПМГБВВ НАВС

ОСОБЛИВОСТІ ВЕДЕННЯ ВОГНЕВОГО КОНТАКТУ ПРОТИ ГРУПИ ОЗБРОЄНИХ ОСІБ

Окремі особи і навіть злочинні угруповання все частіше і нахабніше погрожують працівникам міліції, вчиняючи напади на них, в тому числі й збройні, загрожуючи їхньому життю чи здоров'ю. Непоодинокі випадки вбивств працівників органів внутрішніх справ під час виконання службових обов'язків. Втрата особового складу може виникати не лише як наслідок дій злочинців, а й в разі необачності, неузгодженості та невдало спланованих дій. Такі та інші небезпечні чинники також можуть бути викликані недотриманням заходів особистої безпеки, незнанням специфіки виниклої ситуації та протидії їй за рахунок слабкої професійної підготовки працівників міліції.

Застосування зброї у діяльності системи МВС є крайнім заходом захисту, а також є важливою складовою частиною виконання деяких службово-бойових дій, в тому числі і ведення вогневого контакту з озброєними особами. В реальних умовах стрільба потребує від правоохоронців уміння вражати будь які цілі на будь які відстані із будь-яких положень в різних умовах освітлення і в умовах обмеженого часу. Як показує аналіз застосування зброї працівниками ОВС України, стрільба ведеться на гранично малих дистанціях від 1 до 7 метрів і триває лічені секунди.

Досвід вогневих контактів показує, що відстань на яких противники виступають у вогневе протистояння, як правило, не перевищує семи метрів. На цих дистанціях на перше місце виступають такі фактори, як швидкість виконання першого пострілу (випередження по часу), швидкість переміщень (вихід з лінії вогню противника), недопущення можливості ведення противником цільового вогню у відповідь.

Організація затримання озброєних осіб залежить від безлічі чинників. Найбільш важливим з них є: ступінь небезпеки, яку створюють озброєні